

„In een bestand, maar geen baard“

Ik heb veel vedg gedok gebaad. Een vriend van mijn vader was Jansen Bekker, studeerde mijn en naar het Noederlands Letters/onds dat moede deze plek financieren. Ik wist van niks. Ze zelden: Als er een nieuw boek van hem uitkomt, nodigen we hem uit. Over een paar maanden komt mijn tweede in het Noederlands vertaalde boek uit, 'De geheime drooan van het Land'. Vandaag dat ik nu moede kommen. Als ik in Colombia ben, ben ik Héctor. Als ik hier ben, ben ik Abad: zbt. Als een moment, ik hem hier in een soort klooster waar ik in alle rust kan werken. In Colombia vechten we, discussiëren. Je wordt gebeld door de radio, je moet ergens heen om te discussiëren over het vredesproces, over het geweld, over allerlei vreselijke dingen. Het is nooit saai, maar het is te druk om aan schrijven toe te komen.

Ik heb een wkekelijke column in El Espectador, de tweede krant van Colombia. Ik ben aanwezig in het publieke debat, maar wel in veel mindere mate dan mijn vader indertijd. In Colombia hebben we twee soorten elite, de ene is post-koloniaal, de andere is modern. Het gaat om de wereld van de maffia, de narcos'. Zij zijn de nieuwe rijkdom en ze zijn heel close met paramilitaire bewegingen en criminele bendes. Maar als ik dat in de krant wilt schrijven, is dat gevaarlijk. Minder gevaarlijk als je vroeger, maar nu nog steeds heel gevaarlijk. Deze mensen zijn heel slim en ze weten hoe ze gerepressie te laten worden. Ze doen alsof ze hun criminele verleden achter zich moeten hebben. En ze worden vertegenwoordigd door politici die niet direct betrokken zijn met de criminaliteit. Ik denk dat het nu heel veilig is voor mij nu, ik ben niet nerveus. Een aantal jaren geleden was het wel gevaarlijk voor me. Dat was nadat mijn vader was vermoord. Mijn broer was toen nog heel jong, mijn dochter was twee jaar oud. Ik was toen een lafaard en ben weggegaan. Niet alleen de machthebbers zijn een beetje anders. De gouverneur van mijn regio Antioquia heeft nu

Een soort van thuis

Niet iedereen weet gewoon thuis. De Colombiaanse schrijver Héctor Abad (53) vertelt vijf maanden als 'writter in residence' bij het NIAS (Netherlands Institute for Advanced Study) in Wageningen.

Sekste Rood Sep foto: Hielke Kuipers www.nias.know.nl

een aanklacht wegens lanta tegen mij ingediend, dus ik moet naar de rechter om aan te tonen dat ik gedreven heb geen leugen te. Hij is een moedelijke man. Hij is heel close met de oude, corrupte elite en erger dan dat, maar was ook de rector van de universiteit en een schaker. Hij is absoluut niet gek, maar ik denk nog steeds dat hij immoreel is. Maar ze gedragen zich niet meer als criminelen. Daardoor ben je nu in de grote stad redelijk veilig. Als je in een kleine stad woont en je hebt problemen met de capo van die stad, dan worden je gemakkelijk vermoord. In Medellín, waar ik woon, ben je niet veilig voor overal. Je kunt vermoord worden voor je fiets, je motor of je auto, maar om politieke redenen is dat nu niet zo gebruikelijk meer. Het is sowieso een stuk veiliger dan jaren geleden. In 1991 vermoorden ze 7500 mensen in Medellín, waaronder 8000 politiemensen, want de maffia gaf een miljoen peso voor iedere vermoorde politiemann. Het afgelopen jaar werden ook schrijvers in totaal vermoord, in een stad met drie en een half miljoen inwoners. Nie, het wordt geen paradijs. Ik zou nu nog steeds niet naar die stad 'nachts door het centrum fietsen. Maar misschien is het paradijs ook wel saai. Ik ben een ochtendmens. Ik sta om zes uur op, ik ontbijt en begin om zeven uur te schrijven. Dat doe ik tot tien uur. Dan ga ik hierheen en werk dan door tot de gezamenlijke lunch om half één. Na de lunch

Héctor Abad in zijn werkruimte op het NIAS.

heers ik of doe ik simpel werk. Ik schrijf beter in de ochtend. Ik ben nog niet op het punt gekomen dat het boek een totale obsessie is. Maar zelfs mijn dromen helpen me met mijn boek. Ik moet me volledig onderdompelen in het verhaal dat ik probeer te vertellen. Deze omgeving geeft me de rust die ik daarvoor nodig heb. Daarom heb ik het gevoel dat ik iedere minuut hier goed moet benutten. Als er bent, ben je zo gefocust op je eigen land. Alle landen zien zichzelf als het centrum van de wereld. Ook als je een heel arm land als Colombia bent of een klein land als Noederland. Dat is ook wat mijn boek zal zeggen. Héer het 'Het centrum' is veel betekenis: het stadscentrum van een stad in de Andes, maar ook het probleem om het leven in die stad niet alleen vanuit jezelf, maar van verschillend kamten te bekijken. Dus in zeker zin gaat het ook over de evaring van het verlaten van mijn land om zodoende het centrum van mijn leven te bezien vanaf een enorme

afstand. Natuurlijk moet een roman ook een verhaal hebben. Het gaat over een man en een vrouw die getrouwd zijn. Hij werkt voor het theater aan een stuk dat ook 'Het centrum' heet. Een heel kritisch schouder en die zeggen me: doe dit, doe dat. In Wageningen heb ik geen verledingen. Nias is een klooster zonder verledingen. Geen zaiparrutas, wat dat betreft is het absoluut saai. Drink en seks begeen nu alleen in mijn boek, niet in mijn leven. Ik heb heel wat beleefd en dat ga ik in de toekomst misschien wel weer doen. Maar er is een tijd van leven en er is een tijd van schrijven. Als je iedere avond naar de kroeg gaat, maak je waarschijnlijk geen roman af. Maar je moet af en toe wel naar de kroeg gaan, want anders kun je niet schrijven over hoe mooi het is te met vrienden te bezatten. Maar tijdens het werk is het niet echt nuttig. Ik hoop dat ik mijn baard kan scheren voordat ik terug ga naar Colombia. Ik hoop dat vijf maan-

den voldoende is voor een eerste versie. Mijn vrouw zal dit ook niet leuk vinden, maar ik scheer niks of ook niet als het moet van haar. Zij komt met mijn twee stiefkinderen op 4 april en ze blijven twee en een halve maand, dus tot half juni. Ik blijf hier dan nog twee weken. Misschien ga ik daarna nog naar een andere plek in Europa om het werk af te maken. Ik zal heel depressief zijn als ik naar de eerste versie heb eind juli. Ik kan het me veroorloven om hier nog één maand te blijven voordat ik weer aan het werk moet.

Of het gaat lukken? Soms weet je het niet, want soms neem je de verkeerde afslag in een roman en die brengt je naar een plek die je niet kent, waar je de weg kwijt raakt. Ik hoop dat ik daar niet terecht kom. Ik werk met notitieboeken, ik werk hard in mijn herenomen om daar niet terecht te komen. Maar dat is altijd het gevaar als je dit soort werk doet.

